

Sygn. akt III KK 35/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Paweł Wiliński

Protokolant Emilia Bieńczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej
w sprawie A. L.

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., oraz z art. 57 ust. 2 w zw. z
art. 56 ust. 3 i 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 8 kwietnia 2022 r.,

kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 6 października 2020 r., sygn. akt XI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla pkt I zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

A. L. oskarżony został o popełnienie trzech czynów zakwalifikowanych w akcie oskarżenia z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt I, II i III a/o) oraz o to, że:

IV. „w dniu 21 marca 2019 r. w W., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r, poz. 1030 t.j.), posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 66,34 g” tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r, poz. 1030 t.j.);

V. „w okresie od daty bliżej nieustalonej 2019 r. do dnia 21 marca 2019 r. w W., woj. (...), w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do uczestniczenia, wbrew przepisom art. 33-35. art. 37 i art. 40 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r, poz. 1030 t.j.), w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie 66,34 grama poporcjowanego i umieszczonego w 70 woreczkach foliowych z zapięciem strunowym, posiadając przy tym przedmiot służący do ich dystrybucji w postaci wagi elektronicznej QC PASS, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu, co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne” tj. o przestępstwo z art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r, poz. 1030 t.j.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w R. uznał oskarżonego A. L. za winnego (po modyfikacji opisów czynów zarzuconych w pkt I, II i III aktu oskarżenia) popełnienia trzech przestępstw zakwalifikowanych z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (pkt VIII ppkt 1-3 wyroku) i za to, po przyjęciu, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 300 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, a nadto za winnego

tego że:

IX. „(...) w dniu 21 marca 2019 r. w W., woj. (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r, poz. 1030 t.j.), posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 66,34 g”, tj. popełnienia występku określonego w art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r, poz. 1030 t.j.) i za to, na podstawie art. 62 ust. 2 powołanej ustawy wymierzył mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

X. „(...) w okresie od daty bliżej nieustalonej 2019 r. do dnia 21 marca 2019 r. w W., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do uczestniczenia, wbrew przepisom art. 33-35. art. 37 i art. 40 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r, poz. 1030 t.j.), w obrocie znaczną ilością środków odurzających w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej masie 66,34 grama poporcjowanego i umieszczonego w 70 woreczkach foliowych z zapięciem strunowym, posiadając przy tym przedmiot służący do ich dystrybucji w postaci wagi elektronicznej QC PASS, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu, co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne tj.: od odbycia w okresie od dnia 10 września 2017 roku do dnia 9 września 2018 roku co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności z kary roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sadu Rejonowego w G. z dnia 7 września 2016 roku w sprawie sygn. akt II K 1437/12, za czyn z art. 278 § 1 k.k. oraz od odbycia w okresie od dnia 12 lipca 2014 roku do dnia 9 września 2016 roku co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności z kary łącznej dwóch lat i dwóch miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sadu Rejonowego w G. z dnia 9 września 2015 roku w sprawie sygn. akt II K 33/15, przy czym mocą tego wyroku połączono m.in. karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k. orzeczoną wyrokiem Sadu Rejonowego w G. z dnia 25 czerwca 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 251/12 oraz karę roku pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z art. 278 § 1 k.k. orzeczoną wyrokiem Sadu Rejonowego w G. z

dnia 30 października 2012 roku w sprawie sygn. akt II K 204/12”, tj. popełnienia występku określonego w art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2018 r, poz. 1030t.j.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 57 ust. 2 powołanej wyżej ustawy wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie sąd *meriti* orzeczone wobec oskarżonego A. L. kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XI wyroku), orzekł wobec niego za czyn przypisany w pkt IX wyroku przepadek na rzecz Skarbu Państwa środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste zabezpieczonych w sprawie (pkt XII wyroku), zobowiązał go do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego czynem z pkt VIII ppkt 3 wyroku (pkt XIII wyroku), zaliczył mu na poczet kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt XIV wyroku), rozstrzygnął o kosztach obrony z urzędu (pkt XVI wyroku) oraz o kosztach postępowania (pkt XVII wyroku).

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył obrońca oskarżonego. W wywiedzionej apelacji zarzucił: co do czynów z pkt VIII ppkt 1-3 wyroku – naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 4 k.p.k. (pkt A ppkt 1 apelacji); art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 k.p.k. (pkt A ppkt 2 apelacji); art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. (pkt A ppkt 3 apelacji) oraz błąd w ustaleniach faktycznych (pkt A ppkt 4 apelacji), a co do czynów z pkt. IX i X wyroku – obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. (pkt B ppkt 1 lit. a i b apelacji) oraz błąd w ustaleniach faktycznych (pkt B ppkt 2 apelacji). Nadto podniósł również zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz kary łącznej. W oparciu o wskazane zarzuty wniósł alternatywnie: o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzuconych mu czynów, uchylenie tego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji lub zmianę wyroku w zakresie orzeczonych kar jednostkowych przez ich wydatne obniżenie oraz kary łącznej z zastosowaniem pełnej absorpcji.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 6

października 2020 r., sygn. akt XI Ka (...):

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a. uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej pozbawienia wolności;
- b. na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok w zakresie przypisania oskarżonemu czynu wymienionego w pkt. IX i w tym zakresie umorzył postępowanie;
- c. przyjął, iż orzeczony w pkt. XII przepadek dotyczy czynu z pkt. X i za jego podstawę przyjął art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
- d. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności za czyny wymienione w pkt: VIII i X połączył i wymierzył karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego zaskarżył, w części dotyczącej pkt. I na niekorzyść A. L., Prokurator Rejonowy w R.. W kasacji zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa, a mianowicie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., polegające na niesłusznym przyjęciu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w tym przepisie, w sytuacji braku okoliczności wyłączającej ściganie, prowadzące w konsekwencji do niesłusznego umorzenia przez Sąd Okręgowy postępowania co do fragmentu zachowania sprawcy polegającego na posiadaniu narkotyków, co do których czynił przygotowania wprowadzenia do obrotu, przy jednoczesnym przyjęciu sprawstwa tego przestępstwa i prawomocnym skazaniem go za nie”. Przy tak sformułowanym zarzucie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w L. do ponownego rozpoznania w zaskarżonej części.

Kasację tę poparła uczestnicząca w rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona w niniejszej sprawie na niekorzyść skazanego A. L. kasacja jest zasadna.

Słusznie oskarżyciel publiczny zarzucił w niej, że wydane przez Sąd Okręgowy w L. rozstrzygnięcie – poza granicami podniesionych zarzutów –

nastąpiło w wyniku błędnego uznania, że poddany kontroli apelacyjnej wyrok Sądu Rejonowego w R. dotknięty był bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. związaną z wystąpieniem w sprawie – zdaniem sądu *ad quem* – ujemnej przesłanki procesowej przewidzianej w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

Orzeczenie Sądu odwoławczego w kwestionowanym przez prokuratora zakresie opierało się na konstrukcji czynu współukaranego. Zdaniem Sądu drugiej instancji Sąd Rejonowy, powielając błąd prokuratora z aktu oskarżenia, jedno zachowanie oskarżonego A. L. potraktował jako dwa odrębne przestępstwa i dwukrotnie skazał go na dwie różne kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy w istniejącym układzie faktycznym zastosowanie powinna znaleźć zasada specjalności. Jak wynika z dalszego wyводу sądu zawartego w pkt. 4 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, bliskość czasowa i więź sytuacyjna poszczególnych czynów zarzuconych oskarżonemu powoduje, że w takiej sytuacji zachodzi pozorny (pomijalny) zbieg przestępstw, a posiadanie przez A. L. narkotyków w postaci ziela konopi innych niż włókniste powinno zostać potraktowane jako zachowanie współukarane w stosunku do przestępstwa głównego za jakie w tym wypadku sąd *ad quem* uznał przygotowanie do uczestnictwa w obrocie tymi samymi środkami odurzającymi.

W efekcie Sąd ten stwierdził, że wystąpiła w sprawie ujemna przesłanka procesowa, co – po uchyleniu dotkniętego w tej części uchybieniem z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. wyroku sądu *meriti* – powinno skutkować umorzeniem postępowania. Poglądu o stwierdzeniu ujemnej przesłanki procesowej określonej w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd Okręgowy wszelako nie uzasadnił, a zajęte przez niego w tym przedmiocie stanowisko uznać należy za błędne.

Ma racje oskarżyciel, że przyjęcie, iż określony czyn stanowi współukarany czyn uprzedni lub następny nie daje podstawy do umorzenia postępowania w tej części. Słusznie zauważa, że jakkolwiek wcześniej w orzecznictwie wyrażane były w omawianej kwestii różne poglądy, w tym o konieczności uniewinnienia oskarżonego od tego z dwóch zarzucanych mu czynów, który spełnia przesłanki do uznania go za współukarany (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1974 r., Rw 513/74 i z dnia 16 kwietnia 1984 r., Rw 167/84 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 czerwca 2002 r., sygn. akt II AKa 109/02) albo też

umorzenia postępowania – tak jak to uczyniono w tej sprawie – w oparciu ujemną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (zob. wyroki: Sądów Apelacyjnych w Lublinie z dnia 16 stycznia 2001 r., sygn. akt II AKa 248/00 i w Katowicach z dnia 10 lutego 2005 r., sygn. akt II AKa 22/05 oraz Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2007 r., III KK 432/06), jednak obecnie dominujący jest pogląd, że w przypadku przyjęcia konstrukcji czynu współukaranego sąd w wyroku skazującym, zgodnie z treścią art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., uzupełnia opis czynu będącego podstawą skazania i wymiaru kary o znamiona czynu współukaranego lub też przypisuje sprawcy czyn główny z zaznaczeniem, iż czyn ten obejmuje inny czyn potraktowany jako czyn uprzedni lub następny. Stanowisko to zostało najpełniej przedstawione w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lutego 2006 r., sygn. akt II AKa 360/05, a zaprezentowaną w tym orzeczeniu argumentację, zaaprobowaną również w wyrokach Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 2 października 2007 r., sygn. akt II AKa 211/07 i z dnia 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II AKa 256/09, powołaną także w części motywacyjnej rozpoznawanej obecnie kasacji z odwołaniem się do poglądów wyrażonych w piśmiennictwie (A. Marek, P. Gesikowski: Konstrukcja czynów współukaranych i jej implikacje praktyczne, Prok. i Pr. Z 2004 r., nr 10, s. 16 i n.), Sąd Najwyższy w tym składzie uznaje za trafną nie znajdując powodów tak natury faktycznej, jak i przede wszystkim prawnej, aby od poglądu wyrażonego w tym pierwszym orzeczeniu odstępować, a jednocześnie powielać klarowny wywód Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, wsparty argumentacją Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

Co więcej, Sąd Okręgowy w L., dokonując zmiany wyroku sądu *a quo*, jak w pkt I swojego wyroku, przeoczył, że powołane przez niego jako wspierające takie orzeczenie wyroki Sądów Apelacyjnych: w Katowicach z dnia 11 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKa 555/17 i w Gdańsku z dnia 7 maja 2018 r., sygn. akt II AKa 450/17, za przyjętym przez niego sposobem rozstrzygnięcia (umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.) w żadnym wypadku nie przemawiają. W obu sprawach, uznając posiadanie narkotyków za czyn współukarany, sądy skazywały w ramach jednego czynu za przestępstwo główne [w pierwszym wypadku za czyn z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (obecnie t.j. Dz. U. 2020.2050 ze zm. – dalej w tekście u.p.n.), w drugim

za czyn z art. 55 ust. 3 u.p.n.], wyjaśniając w uzasadnieniu potraktowanie czynu z art. 62 ust. 2 u.p.n. jako współukaranego czynu uprzedniego. Zresztą błędne odczytanie powołanych wyżej orzeczeń implikowało także inne uchybienie zasygnalizowane w uzasadnieniu kasacji o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części niniejszych motywów.

Podsumowując tę część wyводу stwierdzić więc należy, że prawidłowym postąpieniem w niniejszej sprawie – z uwagi na konieczności odwołania się do zasady specjalności, czego Sąd Najwyższy nie kwestionuje – powinno być uznanie A. L. w ramach zarzutów z pkt IX i X aktu oskarżenia za winnego popełnienia jednego czynu obejmującego oba czyny w tym współukarany, a zakwalifikowanego z przepisu stanowiącego czyn główny.

Omówione wyżej uchybienie implikować musiało uchylenie całego pkt I zaskarżonego wyroku, ponieważ bez wątpienia miało ono w ppkt b, z uwagi na wskazane w kasacji konsekwencje prawne takiego rozstrzygnięcia, charakter rażący, a orzeczenia zawarte w ppkt a, c i d stanowiły wyłącznie tego konsekwencję.

Naruszenie to miało również istotny wpływ na treść wyroku sądu *ad quem* – w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. – o czym zdecydowały następujące względy.

Pozorny zbieg przestępstw zachodzi wówczas, gdy czyny pozostają względem siebie w stosunku środka do celu lub gdy ma miejsce wykorzystanie owoców przestępstwa, bądź zacieranie śladów popełnionego przestępstwa, a także gdy czyny stanowią formy zjawiskowe lub stadialne określonego przestępstwa. Jak trafnie wskazuje A. Spotowski [Pomijalny (pozorny) zbieg przepisów ustawy i przestępstw, Warszawa 1976, s. 171 i n.), ogólnym warunkiem przyjmowania pomijalnego zbiegu przestępstw jest stwierdzenie znacznej różnicy stopnia społecznego niebezpieczeństwa (obecnie społecznej szkodliwości) poszczególnych czynów, które są ze sobą powiązane w ten sposób, że tworzą pewną zwartą całość, gdy są wynikiem tej samej sytuacji motywacyjnej, w której znajduje się sprawca. Słusznie w kontekście niniejszej sprawy zauważa więc oskarżyciel publiczny, że Sąd Okręgowy stracił z pola widzenia rażącą dysproporcję pomiędzy ustawowym zagrożeniem karą za przestępstwo posiadania znacznej ilości środków odurzających (art. 62 ust. 2 u.p.n. – kara od roku do 10 lat pozbawienia wolności), a

przygotowaniem do udziału w obrocie tymi środkami (art. 57 ust. 2 u.p.n. – kara pozbawienia wolności do lat 3), a tym samym nie uwzględnił – przy uznaniu za czyn główny przestępstwa z art. 57 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 56 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 64 § 1 k.k. (czyn przypisany w pkt X wyroku sądu *meriti*) – znacznej różnicy stopnia szkodliwości tego czynu w stosunku do czynu z art. 62 ust. 2 u.p.n., czego przecież jednoznacznym wyrazem są ustawowe granice kary. W niniejszej sprawie jest to tym bardziej wyraziste, jeżeli się zważy, że za czyn z pkt. IX (art. 62 ust. 2 u.p.n.) wyroku Sąd Rejonowy wymierzył A. L. karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z pkt X (art. 57 ust. 2 u.p.n. w zw. z art. 56 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 56 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. I w tym wypadku sąd *ad quem*, odwołując się do wskazanych wyżej wyroków Sądów Apelacyjnych: w Katowicach w sprawie o sygn. akt II AKa 555/17 i w Gdańsku w sprawie o sygn. akt II AKa 450/17, nie zauważył – co sygnalizowano już wyżej – że w sprawach tych jako czyn główny w stosunku do czynu z art. 62 ust. 2 u.p.n. uznano czyny, w pierwszej z art. 53 ust. 2 u.p.n., a w drugiej z art. 55 ust. 3 u.p.n., a więc w obu przypadkach stanowiące zbrodnie, co w pełni uzasadniało potraktowanie czynu posiadania narkotyków jako współukaranego czynu uprzedniego.

W niniejszej sprawie układ był jednak odmienny, gdyż to czyn posiadania znacznej ilości środków odurzających powinien stanowić przestępstwo główne, a czyn przygotowania do uczestniczenia w obrocie tymi środkami – z uwagi zdecydowanie mniejszy na stopień szkodliwości społecznej – należało potraktować jako współukarany czyn następczy i nie ma tu znaczenia, że było to przygotowanie do popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 u.p.n., gdyż czyn ten zatrzymał swój bieg w fazie stadialnej, a podstawę skazania stanowić musiał w związku z tym art. 57 ust. 2 u.p.n.

Procedując powtórnie w zakresie w jakim nastąpiło przekazanie, a więc wyłącznie co do czynów przypisanych w pkt. IX i X wyroku Sądu Rejonowego w R., Sąd drugiej instancji ponownie rozpozna apelację wniesioną przez obrońcę A. L. co do tych dwóch przestępstw oraz rozstrzygnie o karze łącznej, uwzględniając zapatrywania prawne Sądu Najwyższego.

Uwzględniając całokształt przeprowadzonych powyżej rozważań orzeczono

jak w części dyspozytywnej wyroku.